

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I <i>Mededelingen</i>	
	Raad	
2000/C 10/01	Gemeenschappelijk Standpunt (EG) nr. 1/2000 van 28 oktober 1999, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake cacao- en chocoladeproducten voor menselijke consumptie	1
2000/C 10/02	Gemeenschappelijk Standpunt (EG) nr. 2/2000 van 8 november 1999, vastgesteld door de Raad, volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval en ladingresiduen	14

I

(Mededelingen)

RAAD

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 1/2000

door de Raad vastgesteld op 28 oktober 1999

met het oog op de aanneming van Richtlijn 2000/.../EG van het Europees Parlement en de Raad van ... inzake cacao- en chocoladeproducten voor menselijke consumptie

(2000/C 10/01)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag⁽³⁾,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Bepaalde verticale richtlijnen op het gebied van levensmiddelen dienen te worden vereenvoudigd teneinde uitsluitend rekening te houden met de essentiële eisen waaraan de onder deze richtlijnen vallende producten moeten voldoen met het oog op het vrije verkeer van deze producten op de interne markt overeenkomstig de conclusies van de Europese Raad van Edinburgh van 11 en 12 december 1992, bevestigd door die van de Europese Raad van Brussel van 10 en 11 december 1993.
- (2) Ter motivering van Richtlijn 73/241/EEG van de Raad van 24 juli 1973 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften van de lidstaten inzake voor menselijke voeding bestemde cacao- en chocoladeproducten⁽⁴⁾ werd aangevoerd dat verschillen tussen de nationale wetgevingen inzake diverse soorten cacao-

en chocoladeproducten het vrije verkeer van deze producten kunnen belemmeren, en dat die verschillen derhalve een rechtstreekse weerslag kunnen hebben op de totstandkoming en de werking van de gemeenschappelijke markt.

- (3) Met Richtlijn 73/241/EEG werd bijgevolg beoogd omschrijvingen en gemeenschappelijke voorschriften vast te stellen met betrekking tot de samenstelling, de bereidingspecificaties, de verpakking en de etikettering van cacao- en chocoladeproducten, teneinde het vrije verkeer daarvan binnen de Gemeenschap te waarborgen.
- (4) Die omschrijvingen en voorschriften moeten worden gewijzigd om rekening te houden met de technologische vooruitgang en de veranderende smaak van de consument, en moeten worden afgestemd op de algemene Gemeenschapswetgeving inzake levensmiddelen, met name de wetgeving inzake etikettering, zoetstoffen en andere toegestane additieven, aroma's, extractiemiddelen en analysemethoden.
- (5) In een aantal lidstaten is de toevoeging aan chocoladeproducten van andere plantaardige vetten dan cacao- en cacaoboter tot een maximum van 5 % toegestaan.
- (6) De toevoeging aan chocoladeproducten van bepaalde andere plantaardige vetten dan cacao- en cacaoboter tot een maximum van 5 % dient in alle lidstaten te worden toegestaan; die plantaardige vetten moeten cacaoboterequivalenten zijn en derhalve gedefinieerd zijn overeenkomstig technische en wetenschappelijke criteria.
- (7) Om de eenheid van de interne markt te garanderen, moet elk chocoladeproduct dat binnen de werkingssfeer van deze richtlijn valt, binnen de Gemeenschap kunnen worden verhandeld onder de verkoopbenaming waarin overeenkomstig bijlage I bij deze richtlijn is voorzien.

(1) PB C 231 van 9.8.1996, blz. 1, en PB C 118 van 17.4.1998, blz. 10.

(2) PB C 56 van 24.2.1997, blz. 20.

(3) Advies van het Europees Parlement van 23 oktober 1997 (PB C 339 van 10.11.1997, blz. 123), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 28 oktober 1999 en besluit van het Europees Parlement van ... (nog niet verschenen in het Publicatieblad).

(4) PB L 228 van 16.8.1973, blz. 23. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 89/344/EEG (PB L 142 van 25.5.1989, blz. 19).

- (8) Krachtens de algemene voorschriften inzake de etikettering van levensmiddelen, die bij Richtlijn 79/112/EEG van de Raad van 18 december 1978 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake etikettering en presentatie van levensmiddelen alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame⁽¹⁾ zijn vastgesteld, is met name de vermelding van de ingrediënten overeenkomstig artikel 6 daarvan verplicht; bij deze richtlijn wordt Richtlijn 79/112/EEG toepasselijk gemaakt op cacao- en chocoladeproducten teneinde de consument juiste informatie te verschaffen.
- (9) De consument moet met betrekking tot chocoladeproducten waaraan andere plantaardige vetten dan cacao-boter zijn toegevoegd, verzekerd zijn van juiste, neutrale en objectieve informatie in aanvulling op de lijst van ingrediënten.
- (10) Anderzijds, belet Richtlijn 79/112/EEG niet dat in de etikettering van chocoladeproducten wordt vermeld dat er geen andere plantaardige vetten dan cacao-boter zijn toegevoegd, mits de informatie juist, neutraal en objectief is en de consument er niet door wordt misleid.
- (11) Bepaalde krachtens deze richtlijn gereserveerde verkoopbenamingen worden gebruikt in samengestelde verkoopbenamingen waarmee in sommige lidstaten traditioneel bepaalde producten worden aangeduid die niet met de in deze richtlijn omschreven producten kunnen worden verward; die benamingen moeten bijgevolg gehandhaafd blijven; het gebruik daarvan moet evenwel stroken met het bepaalde in Richtlijn 79/112/EEG, inzonderheid met artikel 5 daarvan.
- (12) Op grond van de ontwikkeling van de interne markt sedert de vaststelling van Richtlijn 73/241/EEG kan „huishoudchocolade” worden gelijkgesteld met „chocolade”.
- (13) De afwijking waarin Richtlijn 73/241/EEG voorziet en die het Verenigd Koninkrijk en Ierland machtigt op hun grondgebied het gebruik van de benaming „milk chocolate” ter aanduiding van „milk chocolate with high milk content” (huishoudmelkchocolade) toe te staan, moet worden gehandhaafd; de Engelse benaming „milk chocolate with high milk content” moet evenwel worden vervangen door de benaming „family milk chocolate”.
- (14) Volgens het evenredigheidsbeginsel gaat deze richtlijn niet verder dan wat nodig is om de doelstellingen van het Verdrag te verwezenlijken, overeenkomstig artikel 5, derde alinea, van het Verdrag.
- (15) Bij toekomstige aanpassingen van deze richtlijn aan de algemene communautaire bepalingen welke van toepassing zijn op levensmiddelen en bij de aanpassing van bepaalde bepalingen aan de technische vooruitgang zal de Commissie worden bijgestaan door het Permanent Comité voor levensmiddelen, ingesteld bij Besluit 69/414/EEG van de Raad⁽²⁾.
- (16) Teneinde het ontstaan van nieuwe belemmeringen voor het vrije verkeer te voorkomen, mogen de lidstaten voor de bedoelde producten geen nationale bepalingen vaststellen die niet in deze richtlijn zijn vervat,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Deze richtlijn is van toepassing op de in bijlage I omschreven cacao- en chocoladeproducten voor menselijke consumptie.

Artikel 2

1. De andere plantaardige vetten dan cacao-boter die in bijlage II worden omschreven en opgesomd, mogen aan de in deel A, punten 3, 4, 5, 6, 8 en 9, van bijlage I omschreven chocoladeproducten worden toegevoegd. Deze toegevoegde hoeveelheid mag na aftrek van het totale gewicht van de andere voor menselijke consumptie geschikte stoffen die daarin eventueel overeenkomstig deel B van bijlage I zijn verwerkt, niet meer bedragen dan 5 % van het eindproduct en het minimumgehalte aan cacao-boter of het totaalgehalte aan droge cacaobestanddelen mag daarbij niet worden verminderd.

2. Chocoladeproducten die overeenkomstig lid 1 andere plantaardige vetten dan cacao-boter bevatten, mogen in alle lidstaten in de handel worden gebracht, op voorwaarde dat de in artikel 3 omschreven etikettering van die producten wordt aangevuld met de volgende, opvallende en duidelijk leesbare vermelding: „bevat naast cacao-boter ook andere plantaardige vetten”. Deze vermelding staat in hetzelfde gezichtsveld als de lijst van ingrediënten, waarvan zij duidelijk gescheiden is, in een minstens even groot lettertype en vetgedrukt, en in de nabijheid van de verkoopbenaming; los daarvan kan de verkoopbenaming ook op een andere plaats staan.

3. Bijlage II wordt gewijzigd volgens de procedure van artikel 95 van het Verdrag.

4. Uiterlijk [...] ⁽³⁾ dient de Commissie, overeenkomstig artikel 95 van het Verdrag en rekening houdend met de resultaten van een adequate studie naar de gevolgen van deze richtlijn voor de economie van de landen die cacao en andere plantaardige vetten dan cacao-boter produceren, zo nodig een voorstel in tot wijziging van de lijst in bijlage II.

⁽¹⁾ PB L 33 van 8.2.1979, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 97/4/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 43 van 14.2.1997, blz. 21).

⁽²⁾ PB L 291 van 19.11.1969, blz. 9.

⁽³⁾ 66 maanden na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn.

Artikel 3

Richtlijn 79/112/EEG is op de in bijlage I omschreven producten van toepassing onder de hieronder genoemde voorwaarden.

1. De in bijlage I genoemde verkoopbenamingen mogen uitsluitend worden gebruikt voor de daar genoemde producten en moeten in de handel ter aanduiding van die producten worden gebruikt.

Deze verkoopbenamingen mogen evenwel, overeenkomstig de bepalingen of gebruiken die van toepassing zijn in de lidstaat waar het product aan de eindverbruiker wordt verkocht, ook aanvullend worden gebruikt ter aanduiding van andere producten die niet met de in bijlage I omschreven producten kunnen worden verward.

2. Wanneer de in deel A, punten 3, 4, 5, 6, 7 en 10, van bijlage I omschreven producten als assortiment worden verkocht, mogen de verkoopbenamingen worden vervangen door de benaming „chocoladeassortiment” of „assortiment gevulde chocolade” of een soortgelijke benaming. In dat geval mag voor alle producten in het assortiment een gezamenlijke lijst van ingrediënten worden vermeld.

3. In de etikettering van de in deel A, punt 2, onder c) en d), punten 3, 4, 5, 8 en 9, van bijlage I omschreven cacao- en chocoladeproducten moet het totale gehalte aan droge cacaobestanddelen worden aangegeven met de vermelding: „ten minste ... % cacaobestanddelen”.

4. In de etikettering moet voor de producten bedoeld in bijlage I, deel A, punt 2, onder b), en punt 2, onder d), tweede deel van de zin, het gehalte aan cacao boter worden vermeld.

5. De in bijlage I genoemde verkoopbenamingen „chocolade”, „melkchocolade” en „chocoladecouverture” mogen worden aangevuld met vermeldingen of aanduidingen betreffende kwaliteitscriteria, mits de producten:

- in het geval van chocolade, in totaal ten minste 43 % droge cacaobestanddelen bevatten, inclusief ten minste 26 % cacao boter;
- in het geval van melkchocolade, in totaal ten minste 30 % droge cacaobestanddelen bevatten, alsmede ten minste 18 % droge melkbestanddelen, verkregen door gehele of gedeeltelijke dehydratatie van volle, halfvolle of magere melk, room, geheel of gedeeltelijk gedehydrateerde room, boter of melkvet, inclusief ten minste 4,5 % melkvet;
- in het geval van chocoladecouverture, ten minste 16 % vetvrije droge cacaobestanddelen bevatten.

Artikel 4

Voor de in bijlage I omschreven producten stellen de lidstaten geen nationale bepalingen vast die niet in deze richtlijn zijn vervat.

Artikel 5

1. Over onderstaande punten wordt een besluit genomen volgens de procedure van artikel 6:

- afstemming van deze richtlijn op de algemene communautaire bepalingen welke van toepassing zijn op levensmiddelen;
- aanpassing van de bepalingen in bijlage I, deel B.2 en delen C en D, aan de technologische vooruitgang.

2. Uiterlijk [...] ⁽¹⁾, onverlet artikel 2, lid 3, bespreken het Europees Parlement en de Raad op voorstel van de Commissie opnieuw lid 1, tweede streepje, van dit artikel, met het oog op een mogelijke uitbreiding van de procedure van aanpassing aan de technische en wetenschappelijke vooruitgang.

Artikel 6

1. De Commissie wordt bijgestaan door een regelgevend comité, het Permanent Comité voor levensmiddelen, bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie, hierna „het comité” te noemen.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp van de te nemen maatregelen voor. Het comité brengt binnen een termijn die de voorzitter naar gelang van de urgentie van de materie kan vaststellen, advies over dit ontwerp uit. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 205, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie moet aannemen. De stemmen van de vertegenwoordigers van de lidstaten in het comité worden gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

3. Wanneer het Europees Parlement in een met redenen omklede resolutie te kennen geeft dat een ontwerp van uitvoeringsmaatregelen waarvan aanneming wordt overwogen en dat op grond van deze richtlijn aan het comité is voorgelegd, de bij deze richtlijn verleende uitvoeringsbevoegdheden overschrijdt, behandelt de Commissie dat ontwerp opnieuw. Rekening houdend met de resolutie kan de Commissie binnen de termijnen van de lopende procedure het comité een nieuw voorstel van maatregelen voorleggen, de procedure voortzetten of bij het Europees Parlement en de Raad een voorstel op basis van het Verdrag indienen.

⁽¹⁾ 36 maanden na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn.

De Commissie brengt het Europees Parlement en het comité op de hoogte van het gevolg dat zij aan de resolutie van het Europees Parlement zal geven, en van de redenen daarvoor.

4. Onverminderd lid 3 stelt de Commissie de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité.

5. Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of wanneer geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel betreffende de te nemen maatregelen in en brengt zij het Europees Parlement op de hoogte.

6. Indien het Europees Parlement van mening is dat een voorstel dat de Commissie op grond van deze richtlijn heeft ingediend, de uitvoeringsbevoegdheden waarin deze richtlijn voorziet, overschrijdt, brengt het de Raad van zijn standpunt op de hoogte.

7. Al naar gelang van het geval kan de Raad in het licht van dat standpunt binnen een termijn van drie maanden na de datum van indiening van het voorstel bij de Raad, met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen een besluit nemen over het voorstel.

Wanneer de Raad binnen die termijn met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen te kennen geeft dat hij zich tegen het voorstel verzet, neemt de Commissie het voorstel opnieuw in behandeling. Zij kan bij de Raad een gewijzigd voorstel indienen, haar voorstel opnieuw indienen of een wetgevingsvoorstel indienen op basis van het Verdrag.

Wanneer de Raad bij afloop van die termijn het voorgestelde uitvoeringsbesluit niet heeft aangenomen of niet te kennen heeft gegeven dat hij zich tegen het voorstel voor uitvoeringsmaatregelen verzet, wordt het voorgestelde uitvoeringsbesluit door de Commissie vastgesteld.

Artikel 7

Richtlijn 73/241/EEG wordt met ingang van [...] ⁽¹⁾ ingetrokken.

Verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn.

Artikel 8

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór [...] ⁽¹⁾ aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

2. Deze bepalingen worden zodanig toegepast dat:

- het in de handel brengen van de in bijlage I omschreven producten, indien zij aan de in deze richtlijn vervatte omschrijvingen en voorschriften voldoen, met ingang van [...] ⁽¹⁾ wordt toegestaan;
- het in de handel brengen van producten die niet aan de bepalingen van deze richtlijn voldoen, met ingang van [...] ⁽¹⁾ wordt verboden.

Producten die niet aan de bepalingen van deze richtlijn voldoen, maar die vóór [...] ⁽¹⁾ overeenkomstig Richtlijn 73/241/EEG zijn geëtiketteerd, mogen evenwel in de handel worden gebracht totdat de voorraden zijn opgebruikt.

3. Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 9

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 10

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te ...

Voor het Europees Parlement

Voor de Raad

De Voorzitter

De Voorzitter

⁽¹⁾ 36 maanden na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn.

BIJLAGE I

VERKOOPBENAMING, OMSCHRIJVING EN KENMERKEN VAN DE PRODUCTEN

A. VERKOOPBENAMING EN OMSCHRIJVING

1. **Cacaoboter**

Het vet verkregen uit cacaobonen of delen van cacaobonen, met de volgende eigenschappen:

gehalte vrije vetzuren (uitgedrukt als oliezuur)	ten hoogste 1,75 %
onverzeepbare bestanddelen (bepaald door middel van petroleumether)	ten hoogste 0,5 %, behalve in het geval van cacao-persboter waarvoor het maximum 0,35 % bedraagt.

2. a) **Cacaopoeder, cacao**

Het product dat wordt verkregen door gereinigde, gedopte en geroosterde cacaobonen tot poeder te verwerken en dat ten minste 20 % cacaoboter, uitgedrukt als gewichtsprocent van de droge stof, en ten hoogste 9 % water bevat.

b) **Mager cacaopoeder, magere cacao, sterk ontvet cacaopoeder, sterk ontvette cacao**

Cacaopoeder dat minder dan 20 % cacaoboter, uitgedrukt als gewichtsprocent van de droge stof, bevat.

c) **Chocoladepoeder, gesuikerd cacaopoeder, gesuikerde cacao**

Het product dat een mengsel is van cacaopoeder en suikers en dat ten minste 32 % cacaopoeder bevat.

d) **Huishoudchocoladepoeder, gesuikerde cacao, gesuikerd cacaopoeder**

Het product dat een mengsel is van cacaopoeder en suikers en dat ten minste 25 % cacaopoeder bevat; deze benamingen worden aangevuld met de vermelding „mager” of „sterk ontvet” indien het product overeenkomstig punt b) mager of sterk ontvet is.

3. **Chocolade**

a) Het product dat wordt verkregen uit cacao-producten en suikers en dat, behoudens het bepaalde in punt b), in totaal ten minste 35 % droge cacaobestanddelen bevat, inclusief ten minste 18 % cacaoboter en ten minste 14 % vetvrije droge cacaobestanddelen.

b) Wanneer deze benaming evenwel wordt gebruikt in combinatie met de woorden:

— „hagelslag” of „vlokken”, dient het product dat in de vorm van korrels of vlokken wordt aangeboden, in totaal ten minste 32 % droge cacaobestanddelen te bevatten, inclusief ten minste 12 % cacaoboter en ten minste 14 % vetvrije droge cacaobestanddelen;

— „couverture”, dient het product in totaal ten minste 35 % droge cacaobestanddelen te bevatten, inclusief ten minste 31 % cacaoboter en ten minste 2,5 % vetvrije droge cacaobestanddelen;

— „gianduja-” (of afleidingen van het woord „gianduja”), dient het product te zijn verkregen enerzijds uit chocolade met een totaalgehalte van ten minste 32 % aan droge cacaobestanddelen, inclusief ten minste 8 % vetvrije droge cacaobestanddelen, en anderzijds uit fijngemaakte hazelnoten in een zodanige verhouding dat 100 gram product ten minste 20 gram en ten hoogste 40 gram hazelnoten bevat.

De volgende ingrediënten mogen worden toegevoegd:

a) melk en/of droge melkbestanddelen verkregen door indamping van melk, in een zodanige verhouding dat het eindproduct ten hoogste 5 % aan droge melkbestanddelen bevat;

- b) amandelen, hazelnoten en andere noten, geheel of in stukken, in een zodanige verhouding dat het gewicht daarvan, gevoegd bij dat van de fijngemaakte hazelnoten, niet meer dan 60 % van het totale gewicht van het product uitmaakt.

4. Melkchocolade

- a) Het product dat wordt verkregen uit cacao-producten, suikers en melk of melkproducten en dat, behoudens het bepaalde in punt b):
- in totaal ten minste 25 % droge cacaobestanddelen bevat;
  - ten minste 14 % droge melkbestanddelen bevat, verkregen door gehele of gedeeltelijke dehydratatie van volle, halfvolle of magere melk, room, geheel of gedeeltelijk gedehydrateerde room, boter of melkvet;
  - ten minste 2,5 % vetvrije droge cacaobestanddelen bevat;
  - ten minste 3,5 % melkvet bevat;
  - in totaal (aan cacao-boter en melkvet) ten minste 25 % vetten bevat.
- b) Wanneer deze benaming evenwel wordt gebruikt in combinatie met de woorden:
- „hagelslag” of „-vlokken”, dient het product dat in de vorm van korrels of vlokken wordt aangeboden, in totaal ten minste 20 % droge cacaobestanddelen te bevatten, alsmede ten minste 12 % droge melkbestanddelen, verkregen door gehele of gedeeltelijke dehydratatie van volle, halfvolle of magere melk, room, geheel of gedeeltelijk gedehydrateerde room, boter of melkvet, en in totaal (aan cacao-boter en melkvet) ten minste 12 % vetten;
  - „couverture”, dient het product in totaal (aan cacao-boter en melkvet) ten minste 31 % vetten te bevatten;
  - „gianduja-” (of afleidingen van het woord „gianduja”), dient het product te zijn verkregen uit melkchocolade met een gehalte van ten minste 10 % aan droge melkbestanddelen die zijn verkregen door gehele of gedeeltelijke dehydratatie van volle, halfvolle of magere melk, room, geheel of gedeeltelijke dehydrateerde room, boter of melkvet, en moet het voorts per 100 gram product ten minste 15 gram en ten hoogste 40 gram fijngemaakte hazelnoten bevatten. Bovendien mogen amandelen, hazelnoten en andere noten, geheel of in stukken, worden toegevoegd, en wel in een zodanige verhouding dat het gewicht daarvan, gevoegd bij dat van de fijngemaakte hazelnoten, niet meer dan 60 % van het totale gewicht van het product uitmaakt.
- c) Wanneer in deze benaming het woord „melk” wordt vervangen door de woorden:
- „met room” of „room-”, moet het product ten minste 5,5 % melkvet bevatten;
  - „van magere melk”, mag het product ten hoogste 1 % melkvet bevatten.
- d) Het Verenigd Koninkrijk en Ierland mogen op hun grondgebied het gebruik van de benaming „milk chocolate” ter aanduiding van het in punt 5 bedoelde product toestaan, mits deze benaming in beide gevallen vergezeld gaat van de aanduiding van het gehalte aan droge melkbestanddelen dat voor beide producten wordt aangegeven met de vermelding „milk solids: ...% minimum”.

5. Huishoudmelkchocolade

Het product dat wordt verkregen uit cacao-producten, suikers en melk of melkproducten en dat:

- in totaal ten minste 20 % droge cacaobestanddelen bevat;
- ten minste 20 % droge melkbestanddelen bevat, verkregen door gehele of gedeeltelijke dehydratatie van volle, halfvolle of magere melk, room, geheel of gedeeltelijk gedehydrateerde room, boter of melkvet;
- ten minste 2,5 % vetvrije droge cacaobestanddelen bevat,
- ten minste 5 % melkvet bevat;
- in totaal (aan cacao-boter en melkvet) ten minste 25 % vetten bevat.

6. Witte chocolade

Het product dat wordt verkregen uit cacaoboter, melk of melkproducten en suikers en dat ten minste 20 % cacaoboter bevat, alsmede ten minste 14 % droge melkbestanddelen, verkregen door gehele of gedeeltelijke dehydratatie van volle, halfvolle of magere melk, room, geheel of gedeeltelijk gedehydrateerde room, boter of melkvet, inclusief ten minste 3,5 % melkvet.

7. Gevulde chocolade, chocolade met ...vulling

Het gevulde product waarvan het buitenste gedeelte uit één van de in punt 3, 4, 5 of 6 omschreven producten bestaat. De benaming is niet van toepassing op producten waarvan het binnenste gedeelte uit banketbakersproducten, gebak, biscuit of consumptie-ijs bestaat.

Het buitenste chocoladegedeelte dient ten minste 25 % van het totale gewicht uit te maken van de producten die deze benaming dragen.

8. „Chocolate a la taza”

Het product dat wordt verkregen uit cacaoproducten, suikers en tarwe-, rijst- of maïsmeel of -zetmeel en dat in totaal ten minste 35 % droge cacaobestanddelen, inclusief ten minste 18 % cacaoboter en ten minste 14 % vetvrije droge cacaobestanddelen, alsmede ten hoogste 8 % meel of zetmeel bevat.

9. „Chocolate familiar a la taza”

Het product dat wordt verkregen uit cacaoproducten, suikers en tarwe-, rijst- of maïsmeel of -zetmeel en dat in totaal ten minste 30 % droge cacaobestanddelen, inclusief ten minste 18 % cacaoboter en ten minste 12 % vetvrije droge cacaobestanddelen, alsmede ten hoogste 18 % meel of zetmeel bevat.

10. Chocoladebonbon/praline

Het product in de vorm van een bonbon, dat bestaat uit:

- hetzij gevulde chocolade,
- hetzij een enkel chocolaatje of een combinatie dan wel mengsel van aan de omschrijvingen in punt 3, 4, 5 of 6 beantwoordende chocolades en andere voor menselijke consumptie geschikte stoffen, mits de chocolade ten minste 25 % van het totale gewicht van het product uitmaakt.

B. TOEGESTANE FACULTATIEVE INGREDIËNTEN

Toevoeging van voor menselijke consumptie geschikte stoffen

1. Onverminderd artikel 2 en punt 2, mogen aan de in deel A, punten 3, 4, 5, 6, 8 en 9, omschreven chocoladeproducten ook andere voor menselijke consumptie geschikte stoffen worden toegevoegd.

Hierbij geldt evenwel dat:

- de toevoeging van dierlijke vetten en bereidingen daarvan die niet uitsluitend afkomstig zijn van melk, verboden is;
- de toevoeging van meel en zetmeel in korrel- of poedervorm slechts toegestaan is wanneer de toevoeging in overeenstemming is met de in deel A, punten 8 en 9, vervatte omschrijvingen.

Ten opzichte van het totale gewicht van het eindproduct mag de hoeveelheid toegevoegde, voor menselijke consumptie geschikte stoffen niet meer dan 40 % bedragen.

2. Aan de in deel A, punten 2, 3, 4, 5, 6, 8 en 9, omschreven producten mogen alleen aroma's worden toegevoegd waarmee de smaak van chocolade of melkvet niet wordt nagebootst.

C. BEREKENING VAN DE GEHALTEN

De minimumgehalten van de producten in deel A, punten 3, 4, 5, 6, 8 en 9, worden berekend na aftrek van het gewicht van de in deel B bedoelde ingrediënten. Voor de producten in deel A, punten 7 en 10, worden de minimumgehalten berekend na aftrek van het gewicht van de in deel B bedoelde ingrediënten, alsook van het gewicht van de vulling.

Het chocoladegehalte van de in deel A, punten 7 en 10, omschreven producten wordt berekend ten opzichte van het totale gewicht van het eindproduct, inclusief de vulling.

D. SUIKERS

In deze richtlijn worden onder „suikers” niet alleen de suikers verstaan die gereguleerd zijn bij Richtlijn 73/437/EEG van de Raad van 11 december 1973 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake bepaalde voor menselijke consumptie bestemde suikers⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 356 van 27.12.1973, blz. 71. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij de Toetredingsakte van 1985.

BIJLAGE II

PLANTAARDIGE VETTEN BEDOELD IN ARTIKEL 2, LID 1

De in artikel 2, lid 1, bedoelde plantaardige vetten zijn, afzonderlijk of in mengsels, cacaoboterequivalenten en voldoen aan de volgende criteria:

- a) het zijn niet-laurinezuurhoudende plantaardige vetten, die rijk zijn aan symmetrisch enkelvoudig onverzadigde triglyceriden van het type POP, POSt en StOSt⁽¹⁾;
- b) zij zijn in elke verhouding mengbaar met cacaoboter en zijn verenigbaar met de fysische eigenschappen van cacaoboter (smeltpunt en kristallisatietemperatuur, smeltsnelheid, noodzaak van tempereren);
- c) zij worden alleen verkregen door raffinage en/of fractionering; enzymatische verandering van de triglyceridestructuur is uitgesloten.

Overeenkomstig deze criteria kunnen de volgende plantaardige vetten, gewonnen uit de daarbij vermelde planten, worden gebruikt:

Gebruikelijke benaming van de plantaardige vetten

1. Illipe, Borneo-talk of Tengawang
2. Palmolie
3. Sal
4. Karité/Shea
5. Kokum gurgi
6. Mangopit

Wetenschappelijke benaming van de planten waaruit de vetten gewonnen kunnen worden

- Shorea spp.
Elaeis guineensis
Elaeis olifera
Shorea robusta
Butyrospermum parkii
Garcinia indica
Mangifera indica

Bij wijze van uitzondering mogen de lidstaten voorts het gebruik van kokosolie toestaan voor de volgende doeleinden: in chocolade die wordt gebruikt voor de vervaardiging van consumptie-ijs en soortgelijke bevroren producten.

⁽¹⁾ P (palmitinezuur), O (oliezuur), St (stearinezuur).

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Op 30 mei 1996 heeft de Commissie bij de Raad een voorstel ingediend voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake voor menselijke voeding bestemde cacao- en chocoladeproducten⁽¹⁾; dit voorstel was gebaseerd op artikel 95 (oud 100 A) van het EG-Verdrag.
2. Het Europees Parlement heeft op 23 oktober 1997 advies in eerste lezing uitgebracht⁽²⁾.

Naar aanleiding van het advies van het Parlement heeft de Commissie op 4 maart 1998 bij de Raad een gewijzigd voorstel ingediend⁽³⁾.
3. Het Economisch en Sociaal Comité heeft advies uitgebracht op 31 oktober 1996⁽⁴⁾.
4. Op 28 oktober 1999 heeft de Raad overeenkomstig artikel 251 (oud 189 B) van het Verdrag een gemeenschappelijk standpunt vastgesteld.

II. DOEL

Het richtlijnvoorstel, dat samen met zes andere richtlijnvoorstellen⁽⁵⁾ bij de Raad is ingediend, draagt bij tot de vereenvoudiging van de verticale richtlijnen inzake levensmiddelen. Met het voorstel wordt de vervanging beoogd van Richtlijn 73/241/EEG van de Raad van 24 juli 1973 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften van de lidstaten inzake voor menselijke voeding bestemde cacao- en chocoladeproducten⁽⁶⁾, aangezien aanpassingen aan de technologische vooruitgang en aan de ontwikkeling van de smaak van de consument alsook aan de algemene communautaire levensmiddelenwetgeving noodzakelijk waren geworden.

Daarnaast wordt met het voorstel de harmonisatie beoogd van de mogelijkheid tot gebruik van andere plantaardige vetten dan cacao- en cacao-olie bij de productie van chocolade in de gehele Gemeenschap; het gebruik van deze vetten was tot op heden namelijk slechts in zeven lidstaten toegestaan. Het richtlijnvoorstel draagt dientengevolge mede bij tot het waarborgen van het goed functioneren van de interne markt in de sector cacao- en chocoladeproducten.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

A. ALGEMENE OPMERKINGEN

1. *Betreffende de amendementen van het Europees Parlement*

Na kennis te hebben genomen van het gewijzigde Commissievoorstel heeft de Raad de Commissie gevolgd en:

- enerzijds amendement nr. 36 overgenomen (wat betreft het beginsel van dubbele etikettering), alsmede de amendementen nrs. 19 en 20, evenwel met technische en redactionele wijzigingen; en

⁽¹⁾ PB C 231 van 9.8.1996, blz. 1.

⁽²⁾ PB C 339 van 10.11.1997, blz. 123.

⁽³⁾ PB C 118 van 17.4.1998, blz. 10.

⁽⁴⁾ PB C 56 van 24.2.1997, blz. 20.

⁽⁵⁾ Betreffende:

- bepaalde suikers;
- honing;
- vruchtensappen en soortgelijke producten;
- verduurzaamde melk;
- extracten van koffie en extracten van cichorei;
- vruchtenjam of -confituur, -gelei en -marmelade alsmede kastanjepasta.

⁽⁶⁾ PB L 228 van 16.8.1973, blz. 23.

- anderzijds, om dezelfde redenen als de Commissie, de amendementen nrs. 1, 2, 3, 4, 5, 51, 9, 10, 12, 40, 35, 15, 17, 18 en 21 verworpen (bovendien rekening houdend, voor de amendementen nrs. 12, 17 en 18, met het bestaan van het eindverslag van het Gemeenschappelijk Centrum voor onderzoek over de analysemethoden ter bepaling van cacaoboter en andere plantaardige vetten).

Daarentegen is de Raad afgeweken van het gewijzigde Commissievoorstel en heeft hij:

- inhoudelijk rekening gehouden met de amendementen nrs. 7, 70 en 37, en ten dele met de amendementen nrs. 64 en 16;
  - amendement nr. 14 verworpen.
2. Voorts heeft de Raad in het gewijzigde voorstel van de Commissie enkele andere inhoudelijke en redactionele wijzigingen aangebracht.

Al deze wijzigingen zijn door de Commissie aanvaard. Daarbij vallen de volgende specifieke opmerkingen te maken.

B. SPECIFIEKE OPMERKINGEN betreffende de wijzigingen die zijn aangebracht in het gewijzigde Commissievoorstel

1. **Artikel 2, lid 1, en overweging 6; bijlage II**⁽¹⁾

Wat het eventuele gebruik van andere plantaardige vetten dan cacaoboter bij de productie van chocolade betreft, was de Raad van mening dat het vrije verkeer van alle chocoladeproducten, en daarmee de totstandbrenging van de interne markt in deze sector, het best kunnen worden bewerkstelligd door een volledige harmonisatie; hij heeft daarom een bepaling opgenomen die de toevoeging van deze vetten aan chocoladeproducten in de gehele Gemeenschap toestaat.

Tevens achtte de Raad het wenselijk slechts het gebruik toe te staan van zes specifieke, in een nieuwe *bijlage II* opgesomde plantenvetten. Deze zes vetten, alle van tropische oorsprong, worden in de bijlage op grond van technische en wetenschappelijke criteria omschreven als cacaoboterequivalenten; verder is elke enzymatische behandeling uitgesloten. Een zevende vet, kokosolie, mag alleen wordt gebruikt voor de vervaardiging van consumptie-ijs en soortgelijke bevroren producten.

Aldus heeft de Raad inhoudelijk rekening gehouden met de amendementen nrs. 7, 70 en 37 van het Europees Parlement.

2. **Artikel 2, lid 2**

De Raad heeft de Commissie gevolgd en ingestemd met het beginsel van dubbele etikettering van andere plantaardige vetten dan cacaoboter; de Raad heeft voorzien in een verplichte concrete vermelding op de verpakking, naast de lijst van ingrediënten. Ten aanzien van de plaatsing van de vermelding op de verpakking is voorgeschreven dat drie elementen, namelijk de vermelding van de aanwezigheid van plantenvetten, de verkoopbenaming en de lijst van ingrediënten, in hetzelfde gezichtsveld dienen te staan, doch elk duidelijk gescheiden van de andere. Aldus heeft de Raad gedeeltelijk rekening gehouden met amendement nr. 36.

⁽¹⁾ De verwijzingen hebben betrekking op het gemeenschappelijk standpunt.

3. Artikel 2, lid 3

De Raad heeft een nieuw lid toegevoegd, omdat hij van mening was dat de medebeslissingsprocedure van toepassing dient te zijn op de eventuele wijzigingen van de lijst van plantenvetten in bijlage II.

4. Artikel 2, lid 4

Door de opneming van dit nieuwe lid heeft de Raad een termijn vastgesteld (66 maanden na de inwerkingtreding van de richtlijn) waarbinnen de Commissie overeenkomstig de medebeslissingsprocedure zo nodig een voorstel tot wijziging van de lijst van plantenvetten kan indienen; in dit eventuele voorstel zal rekening worden gehouden met de resultaten van een door de Commissie te verrichten studie naar de economische gevolgen in de landen die cacao en andere plantaardige vetten produceren. Naar de geest volgt deze bepaling dus ten dele de amendementen nrs. 64 en 16. Evenals de Commissie achtte de Raad het echter niet mogelijk een verband aan te brengen tussen de inwerkingtreding van de richtlijn en het voorleggen van de studie naar de gevolgen ervan; immers, een objectieve analyse op basis van reële gegevens is pas mogelijk wanneer de richtlijn enige tijd van kracht is.

5. Artikel 5, leden 1 en 2, en overweging 15

De Raad heeft gemeend voor wat betreft de aanpassing van de richtlijn aan de technische vooruitgang aan de Commissie alleen bevoegdheden te moeten toekennen voor een aantal bepalingen van bijlage I; de bevoegdheid voor de eventuele aanpassing van alle andere bepalingen van de richtlijn blijft berusten bij de wetgever. De Raad heeft echter een nieuw lid 2 toegevoegd, waarin staat dat de Raad en het Europees Parlement de bevoegdheden van de Commissie opnieuw kunnen bespreken, met het oog op een eventuele uitbreiding daarvan.

6. Artikel 6 en overweging 15

Overeenkomstig het comitologiebesluit van de Raad van 28 juni 1999⁽¹⁾ heeft de Raad de door de Commissie voorgestelde raadplegingsprocedure vervangen door de regelgevingsprocedure.

7. Artikelen 7 en 8

De Raad heeft het dienstig geacht de termijnen voor de inwerkingtreding (intrekking van Richtlijn 73/241/EEG) en de omzetting van de richtlijn te verlengen.

8. Bijlage I

De Raad heeft in deze bijlage een aantal wijzigingen aangebracht; sommige zijn inhoudelijk en andere redactioneel.

De meer inhoudelijke wijzigingen zijn de volgende:

— in punt A:

- A.1: wederinvoering van een definitie van cacaoboter,
- A.4, onder d): toevoeging van de verplichting om voor „milk chocolate” het gehalte aan droge stof van melk te vermelden; de Raad achtte handhaving wenselijk van de huidige status quo die met deze toevoeging een feit is geworden, d.w.z. de mogelijkheid die aan het Verenigd Koninkrijk en Ierland was toegestaan, wordt gehandhaafd,
- A.5: (alsmede overweging 13, tweede deel): de Raad heeft het nuttig geacht de Engelse verkoopbenaming aan te passen aan die in de andere talen; het betrokken product wordt derhalve voortaan aangeduid als „family milk chocolate”;

⁽¹⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

- in punt B: de toevoeging van een nieuw punt 2: om de kwaliteit van de chocolade te waarborgen heeft de Raad de bestaande bepaling gehandhaafd en het gebruik van bepaalde aroma's bij de chocoladeproductie beperkt;
- in punt C: de toevoeging van een nadere precisering betreffende de berekening van de gehalten voor de vervaardiging van de producten omschreven in de delen A.7 en A.10 van bijlage I;
- in punt D: in dit nieuwe punt wordt de inhoud van de term „suikers” gepreciseerd.

De wijzigingen in de punten 2 en 3 van punt A zijn van redactionele aard.

9. **Bijlage II**

De Raad heeft deze nieuw bijlage toegevoegd, waarin de andere plantaardige vetten dan cacaoboter zijn gedefinieerd en opgesomd (zie hierboven, punt 1).

10. De Raad heeft de door de Commissie voorgestelde toevoeging van een nieuw *artikel 3 bis*, waarin verwezen zou worden naar Richtlijn 89/107/EEG, overbodig geacht omdat toepassing van het Gemeenschapsrecht vanzelf spreekt.

IV. **BESLUITEN**

De Raad meent dat met het gemeenschappelijk standpunt inhoudelijk tot op grote hoogte tegemoet wordt gekomen aan de wensen van het Europees Parlement, vooral wat betreft de beperking van andere plantaardige vetten dan cacaoboter, en dubbele etikettering. Ten aanzien van andere plantaardige vetten dan cacaoboter meent hij zelfs verder te zijn gegaan dan het Europees Parlement, door deze vetten als cacaoboterequivalenten te omschrijven en een lijst op te stellen van zes specifieke vetten van tropische oorsprong.

Voorts heeft de Raad een goed evenwicht weten te treffen tussen bepaalde technologische behoeften van de industrie in deze sector en de gewettigde verwachtingen van de consument, met name waar het gaat om de informatie over de samenstelling der producten.

Ten slotte is de Raad van mening dat in de tekst van het gemeenschappelijk standpunt het goed functioneren van de interne markt in de sector cacao- en chocoladeproducten volledig gewaarborgd wordt.

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 2/2000**door de Raad vastgesteld op 8 november 1999****met het oog op de aanneming van Richtlijn 2000/.../EG van het Europees Parlement en de Raad van ... betreffende havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval en ladingresiduen**

(2000/C 10/02)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 80, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's⁽³⁾,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag⁽⁴⁾,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Het milieubeleid van de Gemeenschap is gericht op een hoog niveau van bescherming; het berust op het voorzorgsbeginsel en de beginselen dat de vervuiler betaalt en dat preventief handelen noodzakelijk is.
- (2) Een belangrijk onderdeel van het optreden van de Gemeenschap op het gebied van maritiem transport betreft het terugdringen van de verontreiniging van de zeeën; dit kan worden bereikt door de naleving van internationale verdragen, codes en resoluties, onder behoud van de vrijheid van scheepvaart, zoals vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee, alsmede van de vrijheid van dienstverlening, zoals vastgelegd in het Gemeenschapsrecht.
- (3) De Gemeenschap is ernstig bezorgd over de verontreiniging van de zeeën en kusten van de lidstaten door lozingen van scheepsafval en ladingresiduen, en in het bijzonder over de tenuitvoerlegging van het Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen van 1973, zoals gewijzigd bij het daarop betrekking hebbende Protocol van 1978 (Marpol 73/78), dat

regelt welke afvalstoffen door schepen in het mariene milieu mogen worden geloosd en de verdragsluitende partijen ertoe verplicht toereikende ontvangstvoorzieningen in havens aan te bieden; alle lidstaten hebben Marpol 73/78 geratificeerd.

- (4) De bescherming van het mariene milieu kan worden verbeterd door het terugdringen van lozingen van scheepsafval en ladingresiduen in zee; dit kan worden verwezenlijkt door de beschikbaarheid en het gebruik van ontvangstvoorzieningen alsmede de handhaving van de regelgeving te verbeteren; de Raad heeft, in zijn resolutie van 8 juni 1993 over een gemeenschappelijk beleid inzake de veiligheid op zee⁽⁵⁾, de ontwikkeling van de beschikbaarheid en het gebruik van de ontvangstvoorzieningen in de Gemeenschap aangemerkt als prioritaire acties.
- (5) Schepen die een onredelijk groot gevaar voor schade aan het mariene milieu opleveren mogen niet uitvaren, op grond van Richtlijn 95/21/EG van de Raad van 19 juni 1995 betreffende de naleving, met betrekking tot de schepen die gebruikmaken van havens in de Gemeenschap en varen in de onder de rechtsmacht van de lidstaten vallende wateren, van internationale normen op het gebied van de veiligheid van schepen, voorkoming van verontreiniging en leef- en werkomstandigheden aan boord (havenstaatcontrole)⁽⁶⁾.
- (6) De verontreiniging van de zeeën is uit de aard der zaak een grensoverschrijdend verschijnsel; volgens het subsidiariteitsbeginsel is het optreden op Gemeenschapsniveau de meest doeltreffende manier om gemeenschappelijke milieunormen voor schepen en havens in de gehele Gemeenschap te verzekeren.
- (7) Volgens het proportionaliteitsbeginsel is een richtlijn het geschikte wettelijke instrument, aangezien deze een kader verschaft voor een uniforme en verplichte toepassing van de milieunormen door de lidstaten, terwijl zij elke lidstaat vrijlaat te beslissen welke uitvoeringsinstrumenten het best aansluiten op zijn interne bestel.

(1) PB C 271 van 31.8.1998, blz. 79.

(2) PB C 138 van 18.5.1999, blz. 12.

(3) PB C 198 van 14.7.1999, blz. 27.

(4) Advies van het Europees Parlement van 11 februari 1999 (PB C 150 van 28.5.1999, blz. 432), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 8 november 1999 en besluit van het Europees Parlement van ... (nog niet verschenen in het Publicatieblad).

(5) PB C 271 van 7.10.1993, blz. 1.

(6) PB L 157 van 7.7.1995, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 98/42/EG (PB L 184 van 27.6.1998, blz. 40).

- (8) Overeenstemming met bestaande regionale overeenkomsten, zoals het Verdrag ter bescherming van het mariene milieu in het Oostzeegebied 1974/1992, moet worden verzekerd.
- (9) Milieueisen moeten van toepassing zijn op alle schepen, ongeacht onder welke vlag zij varen, teneinde verontreiniging beter te kunnen voorkomen en concurrentievervalsing te vermijden, en adequate ontvangstvoorzieningen moeten beschikbaar worden gesteld in alle havens van de Gemeenschap.
- (10) Adequate havenontvangstvoorzieningen moeten voldoen aan de behoeften van de gebruikers — van het grootste koopvaardijship tot het kleinste pleziervaartuig — en van het milieu, zonder onnodig oponthoud te veroorzaken voor schepen die er gebruik van maken; de verplichting om de beschikbaarheid van adequate havenontvangstvoorzieningen te verzekeren laat de lidstaten een grote mate van vrijheid voor het regelen van de ontvangst van afval op de meest geschikte wijze, en biedt hun onder andere de gelegenheid vaste ontvangstinstallaties aan te bieden of dienstverleners aan te wijzen die mobiele eenheden voor de ontvangst van afval naar de havens brengen wanneer daaraan behoefte is. Dit voorschrift houdt ook de verplichting in die diensten en/of andere nevenvoorzieningen te bieden die nodig zijn voor een correct en adequaat gebruik van die voorzieningen.
- (11) De adequaatheid van de voorzieningen kan worden verbeterd door up-to-date afvalontvangst- en afvalverwerkingsplannen die in overleg met de betrokken partijen zijn opgesteld.
- (12) De doelmatigheid van havenontvangstvoorzieningen kan worden verbeterd door schepen te verplichten hun behoefte om van havenontvangstvoorzieningen gebruik te maken vooraf aan te melden; die aanmelding zal ook informatie leveren voor een doeltreffende planning van het afvalbeheer. Vissersvaartuigen en pleziervaartuigen kunnen zonder voorafgaande aanmelding hun afval afgeven aan de havenontvangstvoorzieningen.
- (13) Lozingen van scheepsafval op zee kunnen worden teruggedrongen door alle schepen te verplichten hun afval vóór vertrek uit de haven bij de havenontvangstvoorzieningen af te geven. Om de belangen van een vlot zeevervoer met de bescherming van het milieu te verzoenen moeten uitzonderingen op dit vereiste mogelijk zijn, rekening houdend met het voorhanden zijn van voldoende aparte opslagcapaciteit aan boord, de afgiftemogelijkheden in een andere haven zonder risico voor lozen op zee en overeenkomstig het internationale recht vastgestelde bijzondere afgiftevoorschriften.
- (14) Gelet op het beginsel dat de vervuiler betaalt, moeten de kosten van de havenontvangstvoorzieningen, met inbegrip van de verwerking en de verwijdering van scheepsafval, door de schepen worden gedekt; in het belang van de bescherming van het milieu zou het bijdragesysteem veeleer moeten aanzetten tot het afgeven van afval in de haven dan tot het lozen op zee. Dit kan worden aangemoedigd door ervoor te zorgen dat alle schepen bijdragen in de kosten in verband met de ontvangst en behandeling van scheepsafval, waardoor het economische voordeel van lozingen op zee wordt beperkt. Volgens het subsidiariteitsbeginsel blijven de lidstaten overeenkomstig hun nationale wetgeving en hun huidige praktijken bevoegd om te bepalen of en in welke mate de bijdragen die gerelateerd zijn aan de door het schip feitelijk afgegeven hoeveelheden afval, worden opgenomen in de kostendekkingssystemen voor het gebruik van de havenontvangstvoorzieningen; de bijdragen voor het gebruik van deze voorzieningen moeten redelijk, niet-discriminerend en transparant zijn.
- (15) Teneinde onnodige lasten voor de betrokken partijen te vermijden, kunnen schepen die volgens een dienstregeling frequent en regelmatig bepaalde havens aandoen en waarvoor genoegzaam is aangetoond dat er een regeling is getroffen voor de afgifte van scheepsafval en de betaling van bijdragen, van bepaalde verplichtingen ingevolge deze richtlijn worden vrijgesteld.
- (16) Ladingresiduen moeten worden afgegeven bij havenontvangstvoorzieningen overeenkomstig Marpol 73/78. Marpol 73/78 schrijft voor dat ladingresiduen moeten worden afgegeven bij havenontvangstvoorzieningen voorzover dat nodig is om te voldoen aan de voorschriften betreffende het schoonmaken van de tank; voor die afgifte moet de gebruiker van de ontvangstvoorziening een bijdrage betalen waarbij de gebruiker gewoonlijk nader wordt aangeduid in de contractuele regelingen tussen de betrokken partijen of in andere plaatselijke regelingen.
- (17) Er moeten gerichte inspecties worden uitgevoerd om te controleren of deze richtlijn wordt nageleefd; het aantal dergelijke inspecties en de opgelegde sancties moeten toereikend zijn om niet-naleving van de richtlijn te ontmoedigen. Die inspecties kunnen om redenen van doelmatigheid en kosteneffectiviteit plaatsvinden in het kader van Richtlijn 95/21/EG, indien van toepassing.
- (18) De lidstaten dienen een passend bestuursrechtelijk kader voor een adequate werking van de havenontvangstvoorzieningen te verzekeren. Overeenkomstig Marpol 73/78 moeten klachten over inadequate havenontvangstvoorzieningen aan de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) worden toegezonden; dezelfde gegevens kunnen tegelijkertijd ter informatie aan de Commissie worden toegezonden.
- (19) Een informatiesysteem voor het identificeren van verontreinigende of potentieel verontreinigende schepen zou de handhaving van deze richtlijn vergemakkelijken en zou ook van nut zijn voor de evaluatie van de uitvoering van de richtlijn; het krachtens het Memorandum van Overeenstemming van Parijs inzake havenstaatcontrole opgezette informatiesysteem Sirenac verstrekt een groot deel van de daarvoor benodigde aanvullende informatie.

(20) Het is noodzakelijk dat een comité, bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten, de Commissie bijstaat met het oog op een doeltreffende toepassing van deze richtlijn. Aangezien de voor de uitvoering van de onderhavige tekst vereiste maatregelen van algemene strekking zijn in de zin van artikel 2 van Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden⁽¹⁾, moeten deze maatregelen worden vastgesteld volgens de in artikel 5 van genoemd besluit bedoelde regelgevingsprocedure.

(21) Een aantal bepalingen van deze richtlijn kunnen overeenkomstig deze procedure worden gewijzigd om rekening te houden met IMO- of EG-maatregelen die in de toekomst van kracht worden, en om te zorgen voor een geharmoniseerde toepassing.

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Doel

Het doel van deze richtlijn is lozing van scheepsafval en ladingresiduen in zee, met name illegale lozingen, door schepen die gebruikmaken van havens in de Gemeenschap te doen verminderen, door de beschikbaarheid en het gebruik van havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval en ladingresiduen te verbeteren, teneinde een betere bescherming van het mariene milieu te bewerkstelligen.

Artikel 2

Definities

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „schip”: zeegaand vaartuig, ongeacht het type, dat in het mariene milieu opereert, met inbegrip van draagvleugelboten, luchtkussenvaartuigen, onderwatervaartuigen en drijvende vaartuigen;
- b) „Marpol 73/78”: het Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen van 1973, als gewijzigd bij het Protocol van 1978 bij dat Verdrag, zoals van kracht op de datum van vaststelling van deze richtlijn;
- c) „scheepsafval”: afval, met inbegrip van sanitair afval, en residuen, niet zijnde ladingresiduen, die ontstaan tijdens de bedrijfsvoering van een schip en vallen onder het toepassingsgebied van de bijlagen I, IV en V van Marpol 73/78, en ladinggebonden afval zoals omschreven in de Guidelines voor de uitvoering van bijlage V van Marpol 73/78;

- d) „ladingresiduen”: de restanten van lading in ruimen of tanks aan boord die na het lossen en schoonmaken achterblijven, met inbegrip van restanten na lading of lossing en morsingen;
- e) „havenontvangstvoorziening”: vaste, drijvende of mobiele voorziening die geschikt is voor de ontvangst van scheepsafval of ladingresiduen;
- f) „vissersvaartuig”: schip, uitgerust of met commercieel oogmerk gebruikt voor het vangen van vis of andere levende rijkdommen van de zee;
- g) „pleziervaartuig”: schip, bestemd of gebruikt voor sport of vrijetijdsbesteding, ongeacht het type en de wijze van voortstuwing;
- h) „haven”: plaats of geografisch gebied met verbeteringswerken en voorzieningen die voornamelijk dienen voor de ontvangst van schepen, met inbegrip van vissersvaartuigen en pleziervaartuigen.

Onverminderd de definities van de punten c) en d) worden „scheepsafval” en „ladingresiduen” beschouwd als afval in de zin van artikel 1, punt a), van Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen⁽²⁾.

Artikel 3

Toepassingsgebied

Deze richtlijn is van toepassing op:

- a) elk schip, vissersvaartuig en pleziervaartuig, ongeacht hun vlag, die een haven in een lidstaat aandoen of daar in bedrijf zijn, met uitzondering van oorlogsschepen, marinehulpschepen en andere schepen in eigendom of onder beheer van een staat die uitsluitend voor een niet-commerciële overheidsdienst worden gebruikt,

en

- b) alle havens van de lidstaten die gewoonlijk worden aangedaan door schepen welke onder het toepassingsgebied onder a) vallen.

Artikel 4

Havenontvangstvoorzieningen

1. De lidstaten dragen zorg voor de beschikbaarheid van havenontvangstvoorzieningen die toereikend zijn voor de behoeften van de schepen welke die haven gewoonlijk aandoen, zonder onnodig oponthoud van de schepen te veroorzaken.

⁽²⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 96/350/EG van de Commissie (PB L 135 van 6.6.1996, blz. 32).

⁽¹⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

2. Havenontvangstvoorzieningen zijn toereikend, indien zij geschikt zijn voor de ontvangst van de soorten en hoeveelheden scheepsafval en ladingresiduen van de schepen welke die haven gewoonlijk aandoen, rekening houdende met de behoeften van de gebruikers van de haven, de grootte en de geografische ligging van de haven, het soort schepen dat de haven aandoet en de vrijstellingen waarin is voorzien in artikel 9.

3. De lidstaten stellen procedures vast, overeenkomstig die welke in de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) zijn overeengekomen, voor kennisgeving van vermeende ontoereikendheden van havenontvangstvoorzieningen aan de havenstaat.

Artikel 5

Afvalontvangst- en afvalverwerkingsplannen

1. Voor elke haven wordt een passend plan voor ontvangst en verwerking van scheepsafval uitgewerkt en vastgesteld na overleg met de betrokken partijen, in het bijzonder de havengebruikers of hun vertegenwoordigers, waarin rekening gehouden wordt met de artikelen 4, 6, 7, 10 en 12. Nadere voorschriften voor de uitwerking van dergelijke plannen zijn opgenomen in bijlage I.

2. De in lid 1 bedoelde afvalontvangst- en afvalverwerkingsplannen kunnen met passende inschakeling van elke haven in regionaal verband worden opgesteld, indien dit doelmatig is, mits de behoefte aan havenontvangstvoorzieningen en de beschikbaarheid daarvan voor elke haven apart worden vermeld.

3. De lidstaten evalueren het afvalontvangst- en afvalverwerkingsplan, keuren het goed, zien toe op de uitvoering ervan en zorgen ervoor dat het ten minste om de drie jaar en na significante veranderingen in de werking van de haven opnieuw wordt goedgekeurd.

Artikel 6

Aanmelding

1. De kapitein van een schip, niet zijnde een vissersvaartuig of een pleziervaartuig, dat op weg is naar een haven in de Gemeenschap, vult het formulier van bijlage II waarheidsgetrouw en nauwkeurig in en verstrekt de informatie aan de autoriteit of instantie die voor dat doel is aangewezen door de lidstaat, waarin die haven is gelegen:

- a) ten minste 24 uur voor aankomst, indien de aanloophaven bekend is;
- of

- b) zodra de aanloophaven bekend is, indien die informatie minder dan 24 uur voor aankomst beschikbaar is;

of

- c) uiterlijk bij vertrek uit de vorige haven, indien de duur van de reis minder dan 24 uur bedraagt.

De lidstaten kunnen bepalen dat de informatie bij de exploitant van de havenontvangstvoorziening wordt aangemeld, die de informatie doorzendt naar de betrokken autoriteit of instantie.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt ten minste tot de volgende aanloophaven aan boord bewaard en desgevraagd ter beschikking gesteld van de autoriteiten van de lidstaat.

Artikel 7

Afgifte van scheepsafval

1. De kapitein van een schip dat een haven in de Gemeenschap aandoet, geeft alle scheepsafval voor vertrek uit die haven af bij een havenontvangstvoorziening.

2. Onverminderd lid 1, kan een schip naar de volgende aanloophaven doorvaren zonder afgifte van het scheepsafval, indien uit de overeenkomstig artikel 6 en bijlage II verstrekte informatie blijkt dat er voldoende aparte opslagcapaciteit aan boord aanwezig is voor alle scheepsafval dat is ontstaan en dat tijdens de voorgenomen reis van het schip tot de haven van afgifte nog zal ontstaan.

Indien er goede redenen zijn om aan te nemen dat geen toereikende havenontvangstvoorzieningen beschikbaar zijn in de beoogde haven van afgifte, of indien die haven niet bekend is en er derhalve een risico bestaat dat het afval op zee zal worden geloosd, neemt de lidstaat alle nodige maatregelen om verontreiniging van de zee te voorkomen, indien nodig door te eisen dat het schip voor het vertrek uit de haven zijn scheepsafval afgeeft.

3. Lid 2 is van toepassing onverminderd strengere afgiftevorschriften voor schepen die overeenkomstig het internationale recht zijn vastgesteld.

Artikel 8

Bijdragen voor scheepsafval

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat de kosten van de havenontvangstvoorzieningen voor scheepsafval, met inbegrip van de behandeling en verwijdering van het scheepsafval, worden bekostigd uit bijdragen van schepen.

2. De kostendekkingssystemen voor het gebruik van havenontvangstvoorzieningen mogen niet aanzetten tot het lozen van afval op zee. Daartoe gelden de volgende beginselen:

- a) alle schepen die een haven in een lidstaat aandoen, dragen bij in de kosten bedoeld in lid 1, ongeacht het feitelijke gebruik van de voorzieningen. Mogelijkheden om dat te bewerkstelligen zijn het opnemen van de bijdrage in de havengelden en het invoeren van een aparte vaste afvalbijdrage. De bijdragen kunnen onder andere naar gelang van de categorie, het type en de grootte van het schip gedifferentieerd worden;
- b) het gedeelte van de kosten dat eventueel niet wordt gedekt door de onder a) vermelde bijdrage wordt gedekt op basis van de feitelijk door het schip afgegeven soorten en hoeveelheden scheepsafval;
- c) de bijdragen kunnen worden verlaagd indien het milieuzorgsysteem, het ontwerp, de uitrusting en de exploitatie van het schip zodanig zijn dat de kapitein kan aantonen dat het minder scheepsafval produceert.

3. Teneinde te verzekeren dat de bijdragen billijk, transparant en niet-discriminerend zijn en de kosten van de ter beschikking gestelde en, voorzover van toepassing, gebruikte havenontvangstvoorzieningen en diensten weerspiegelen, dienen de grondslag waarop de bijdragen zijn berekend en het bedrag aan de havengebruikers kenbaar te worden gemaakt.

Artikel 9

Vrijstellingen

1. Indien schepen volgens een dienstregeling frequent en regelmatig bepaalde havens aandoen en genoegzaam aangetoond is dat er een regeling is getroffen voor de afgifte van scheepsafval en de betaling van bijdragen in een op de route van het schip liggende haven, kunnen de lidstaten van de betrokken havens die schepen vrijstelling verlenen van de voorschriften van artikel 6, artikel 7, lid 1, en artikel 8.

2. De lidstaten stellen de Commissie regelmatig, doch ten minste eenmaal per jaar, in kennis van vrijstellingen die overeenkomstig lid 1 zijn verleend.

Artikel 10

Afgifte van ladingresiduen

De kapitein van een schip dat een haven in de Gemeenschap aandoet, draagt er zorg voor dat ladingresiduen afgegeven worden bij een havenontvangstvoorziening overeenkomstig de voorschriften van Marpol 73/78. Bijdragen verbonden aan de afgifte van ladingresiduen worden door de gebruiker van de havenontvangstvoorziening betaald.

Artikel 11

Handhaving

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat elk schip geïnspecteerd kan worden om na te gaan of het voldoet aan de artikelen 7 en 10, en dat er voldoende inspecties worden uitgevoerd.

2. Voor inspecties van andere schepen dan vissersvaartuigen en pleziervaartuigen geldt het volgende:

a) bij de selectie van te inspecteren schepen besteden de lidstaten bijzondere aandacht aan:

— schepen die niet aan de aanmeldingsvoorschriften van artikel 6 hebben voldaan,

— schepen bij welke het onderzoek van de door de kapitein overeenkomstig artikel 6 aangemelde informatie andere redenen aan het licht heeft gebracht voor de veronderstelling dat het schip niet aan deze richtlijn voldoet;

b) de inspectie kan plaatsvinden in het kader van Richtlijn 95/21/EG, indien van toepassing;

c) indien de betrokken autoriteit het resultaat van de inspectie niet bevredigend acht, draagt hij er zorg voor dat het schip de haven niet verlaat voordat het zijn scheepsafval en/of ladingresiduen bij een havenontvangstvoorziening heeft afgegeven overeenkomstig de artikelen 7 en 10;

d) wanneer er duidelijke aanwijzingen zijn dat een schip is uitgevaren zonder aan artikel 7 of artikel 10 te hebben voldaan, wordt de bevoegde autoriteit van de volgende aanloophaven daarvan in kennis gesteld en mag aan het schip, onverminderd de sancties van artikel 13, geen toestemming worden verleend die haven te verlaten alvorens een nadere evaluatie van de factoren met betrekking tot de naleving van deze richtlijn door het schip, zoals de juistheid van de overeenkomstig artikel 6 verstrekte informatie, heeft plaatsgevonden.

3. De lidstaten stellen controleprocedures vast, voorzover noodzakelijk, om te verzekeren dat vissersvaartuigen en pleziervaartuigen aan de toepasselijke voorschriften van deze richtlijn voldoen.

Artikel 12

Begeleidende maatregelen

1. De lidstaten:

a) treffen alle noodzakelijke maatregelen om ervoor te zorgen dat kapiteins, aanbieders van havenontvangstvoorzieningen en andere betrokken personen naar behoren worden geïnformeerd over de eisen die uit hoofde van deze richtlijn aan hen worden gesteld en dat zij aan die eisen voldoen;

- b) wijzen autoriteiten of instanties aan voor het vervullen van de taken in het kader van deze richtlijn;
- c) zorgen voor samenwerking tussen de betrokken autoriteiten en instanties en commerciële organisaties met het oog op een doeltreffende uitvoering van deze richtlijn;
- d) zorgen ervoor dat de informatie die overeenkomstig artikel 6 door kapiteins is aangemeld, naar behoren wordt onderzocht;
- e) zorgen ervoor dat de formaliteiten in verband met het gebruik van havenontvangstvoorzieningen eenvoudig en vlot verlopen en onnodig oponthoud van schepen wordt vermeden, zodat de kapitein wordt gestimuleerd de havenontvangstvoorzieningen te gebruiken;
- f) zorgen ervoor dat de Commissie een afschrift van klachten over ontoereikende havenontvangstvoorzieningen als bedoeld in artikel 4, lid 3, ontvangt;
- g) zorgen ervoor dat de verwerking, terugwinning of verwijdering van scheepsafval en ladingresiduen plaatsvindt in overeenstemming met Richtlijn 75/442/EEG en andere toepasselijke Gemeenschapswetgeving betreffende afvalstoffen, in het bijzonder Richtlijn 75/439/EEG van de Raad van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie⁽¹⁾ en Richtlijn 91/689/EEG van de Raad van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen⁽²⁾.

2. Afgegeven scheepsafval en ladingresiduen worden beschouwd als in het vrije verkeer te zijn gebracht in de zin van artikel 79 van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek⁽³⁾. Overeenkomstig artikel 45 van het communautair douanewetboek zien de douaneautoriteiten af van de eis dat een summiere aangifte moet worden ingediend.

3. De lidstaten en de Commissie werken samen om een passend informatiesysteem op te zetten, zodat schepen die hun scheepsafval en ladingresiduen niet overeenkomstig deze richtlijn hebben afgegeven, beter kunnen worden geïdentificeerd.

Artikel 13

Sancties

De lidstaten voeren een stelsel van sancties in voor het geval van inbreuk op de nationale voorschriften die uit hoofde van deze richtlijn zijn vastgesteld en treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat die sancties ten uitvoer worden gelegd. De sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn.

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 23. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 91/692/EEG (PB L 377 van 31.12.1991, blz. 48).

⁽²⁾ PB L 377 van 31.12.1991, blz. 20. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 94/31/EG (PB L 168 van 2.7.1994, blz. 28).

⁽³⁾ PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 955/1999 (PB L 119 van 7.5.1999, blz. 1).

Artikel 14

Regelgevend comité

1. De Commissie wordt bijgestaan door het comité opgericht bij artikel 12, lid 1, van Richtlijn 93/75/EEG⁽⁴⁾.

2. Wanneer naar dit lid wordt verwezen, is de in artikel 5 van Besluit 1999/468/EG bedoelde regelgevingsprocedure van toepassing, met inachtneming van het bepaalde in artikel 8 van dat besluit.

3. De in artikel 5, lid 6, van Besluit 1999/468/EG bedoelde termijn wordt vastgesteld op drie maanden.

Artikel 15

Wijzigingsprocedure

De bijlagen bij deze richtlijn, de definitie in artikel 2, onder b), verwijzingen naar Gemeenschapsinstrumenten en verwijzingen naar IMO-instrumenten kunnen volgens de procedure van artikel 14 worden gewijzigd om ze in overeenstemming te brengen met EG- of IMO-maatregelen die van kracht zijn geworden, voorzover dergelijke wijzigingen het toepassingsgebied van deze richtlijn niet uitbreiden.

De bijlagen bij deze richtlijn kunnen volgens de procedure van artikel 14 worden gewijzigd indien dat nodig is om de bij deze richtlijn getroffen regeling te verbeteren, voorzover dergelijke wijzigingen het toepassingsgebied van de richtlijn niet uitbreiden.

Artikel 16

Uitvoering

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om vóór ...⁽⁵⁾ aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Met betrekking tot sanitair afval, als bedoeld in artikel 2, onder c), wordt de toepassing van deze richtlijn echter opgeschort tot twaalf maanden na de inwerkingtreding van bijlage IV van Marpol 73/78.

⁽⁴⁾ PB L 247 van 5.10.1993, blz. 19. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 98/74/EG (PB L 276 van 13.10.1998, blz. 7).

⁽⁵⁾ 24 maanden na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn.

2. Indien de lidstaten die bepalingen vaststellen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor die verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 17

Evaluatie

1. De lidstaten dienen om de drie jaar bij de Commissie een rapport in over de stand van uitvoering van deze richtlijn.

2. De Commissie legt op basis van de rapporten van de lidstaten, bedoeld in lid 1, aan het Europees Parlement en de Raad een evaluatieverslag voor over de werking van het bij deze richtlijn ingestelde systeem, indien nodig vergezeld van voorstellen betreffende de uitvoering van deze richtlijn.

Artikel 18

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 19

Bestemming

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te ...

Voor het Europees Parlement

De Voorzitter

Voor de Raad

De Voorzitter

BIJLAGE I

VOORSCHRIFTEN VOOR AFVALONTVANGST- EN AFVALVERWERKINGSPLANNEN IN HAVENS

(als bedoeld in artikel 5)

De plannen moeten betrekking hebben op alle soorten scheepsafval en ladingresiduen, afkomstig van schepen die gewoonlijk de betrokken haven aandoen, en afgesteld zijn op de grootte van de haven en het soort schepen dat die haven aandoet.

De volgende elementen moeten deel uitmaken van de plannen:

- een beoordeling van de behoefte aan havenontvangstvoorzieningen gelet op de behoefte van de schepen die de haven gewoonlijk aandoen;
  - een beschrijving van het soort havenontvangstvoorzieningen en de capaciteit daarvan;
  - een gedetailleerde beschrijving van de procedures voor de ontvangst en inzameling van scheepsafval en ladingresiduen;
  - een beschrijving van het tariefsysteem;
  - procedures voor het melden van vermeende tekortkomingen van havenontvangstvoorzieningen;
  - procedures voor structureel overleg met havengebruikers, afvalbedrijven, terminalexploitanten en andere betrokken partijen,
- en
- soort en hoeveelheden ontvangen en verwerkt scheepsafval en ladingresiduen.

Daarnaast dienen de plannen te omvatten:

- een overzicht van de toepasselijke wetgeving en formaliteiten voor de afgifte;
  - vermelding van een persoon of personen, verantwoordelijk voor de uitvoering van het plan;
  - een beschrijving van eventuele voorbehandelingsinstallaties en -processen in de haven;
  - een beschrijving van de methoden voor het registreren van het feitelijke gebruik van de havenontvangstvoorzieningen;
  - een beschrijving van de methoden voor het registreren van de ontvangen hoeveelheden scheepsafval en ladingresiduen,
- en
- een beschrijving van de wijze waarop scheepsafval en landingresiduen worden verwijderd.

De procedures voor de ontvangst, inzameling, opslag, behandeling en verwijdering dienen in alle opzichten conform een milieuzorgsysteem te zijn dat geschikt is voor een geleidelijke vermindering van de milieueffecten van deze activiteiten. De procedures worden geacht conform te zijn indien zij in overeenstemming zijn met Verordening (EEG) nr. 1836/93 van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 168 van 10.7.1993, blz. 1.

Informatie die aan alle havengebruikers moet worden verstrekt

- korte verwijzing naar het fundamentele belang van een behoorlijke afgifte van scheepsafval en ladingresiduen;
  - locatie van de havenontvangstvoorzieningen voor iedere aanlegplaats, met tekening/kaart;
  - lijst van gewoonlijk verwerkte soorten scheepsafval en ladingresiduen;
  - lijst van contactadressen, exploitanten en geboden diensten;
  - beschrijving van de afgifteprocedures;
  - beschrijving van het tariefsysteem,
  - en
  - procedures voor het melden van vermeende tekortkomingen van havenontvangstvoorzieningen.
-

BIJLAGE II

AAN TE MELDEN INFORMATIE VOOR HET AANDOEN VAN DE HAVEN VAN ...

(Haven van bestemming als bedoeld in artikel 6 van Richtlijn 2000/.../EG)

1. Naam, roepnaam en, indien van toepassing, IMO-identificatienummer van het schip:

2. Vlaggenstaat:

3. Vermoedelijke aankomsttijd (ETA):

4. Vermoedelijke vertrektijd (ETD):

5. Vorige aanloophaven:

6. Volgende aanloophaven:

7. Vorige haven van afgifte van scheepsafval en afgifte datum:

8. Geeft u

alle enig geen (*)

afval van uw schip af bij havenontvangstvoorzieningen?

9. Soort en hoeveelheid af te leveren en/of aan boord te houden scheepsafval en ladingresiduen, en percentage

*Indien alle afval afgegeven wordt, de tweede kolom invullen, voorzover van toepassing.**Indien enig of geen afval afgegeven wordt, alle kolommen invullen.*

Soort	Af te geven afval (m ³)	Maximale aparte opslagcapaciteit (m ³)	Hoeveelheid aan boord gehouden afval (m ³)	Haven waarin het resterende afval zal worden afgegeven	Geschatte hoeveelheid afval die tussen aanmelding en volgende aanloophaven ontstaat (m ³)
-------	-------------------------------------	--	--	--	---

1. Olieafval

Sludge					
Lenswater					
Overige (specificeren)					

(*) Aankruisen wat van toepassing is.

Soort	Af te geven afval (m ³)	Maximale aparte opslagcapaciteit (m ³)	Hoeveelheid aan boord gehouden afval (m ³)	Haven waarin het resterende afval zal worden afgegeven	Geschatte hoeveelheid afval die tussen aanmelding en volgende aanloophaven ontstaat (m ³)
-------	--	--	--	--	---

2. Vuilnis

Voedselrestanten					
Plastic					
Overige					

3. Ladinggebonden afval (*)
(specificeren)

--	--	--	--	--	--

4. Ladingresiduen (*)
(specificeren)

--	--	--	--	--	--

(*) Mogen schattingen zijn.

Noten:

1. Deze informatie kan worden gebruikt voor de havenstaatcontrole en andere inspectiedoeleinden.
2. De lidstaten bepalen welke instanties afschriften van deze aanmelding ontvangen.
3. Dit formulier moet worden ingevuld tenzij het schip onder een vrijstelling overeenkomstig artikel 9 van Richtlijn 2000/.../EG valt.

Hierbij verklaar ik, dat

— de bovenstaande gegevens juist en volledig zijn,

en

— er voldoende aparte opslagcapaciteit aan boord is voor alle afval dat ontstaat tussen deze aanmelding en de volgende haven waarin afval wordt afgegeven.

Datum ...

Tijd ...

Handtekening ...

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

De Commissie heeft op 20 juli 1998 bij de Raad een voorstel ingediend voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende havenontvangstfaciliteiten voor scheepsafval en ladingresiduen⁽¹⁾. De Commissie heeft het voorstel op 20 april 1999 gewijzigd⁽²⁾. Voor het op artikel 80, lid 2, van het Verdrag gebaseerde Commissievoorstel geldt de medebeslissingsprocedure.

Het Europees Parlement heeft in eerste lezing advies uitgebracht op 11 februari 1999⁽³⁾ en dat werd op 16 september 1999 bevestigd in het kader van de medebeslissingsprocedure.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft op 24 maart 1999 advies uitgebracht⁽⁴⁾.

Het Comité van de Regio's heeft op 11 maart 1999 advies uitgebracht⁽⁵⁾.

De Raad heeft op 8 november 1999 zijn gemeenschappelijk standpunt vastgesteld overeenkomstig artikel 251, lid 2, van het Verdrag (ex artikel 189 B).

II. DOELSTELLINGEN

Het doel van deze richtlijn is het mariene milieu beter te beschermen door de lozingen van scheepsafval en ladingresiduen in zee te verminderen, door middel van verbetering van de beschikbaarheid en het gebruik van havenontvangstfaciliteiten.

De ontwerprichtlijn streeft ook een geharmoniseerde toepassing van het Marpol 73/78-Verdrag⁽⁶⁾ na, op grond waarvan de havens faciliteiten moeten hebben voor de ontvangst van olie, andere schadelijke vloeistoffen en afval, die toereikend zijn om te voldoen aan de behoeften van de schepen die van de havens gebruikmaken, zonder dat dit voor de schepen onnodig oponthoud veroorzaakt.

III. SAMENVATTING VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

Het gemeenschappelijk standpunt omvat de volgende hoofdpunten:

- a) elke haven van de Gemeenschap zorgt ervoor dat er passende faciliteiten beschikbaar zijn voor de ontvangst van afval van schepen die de haven gewoonlijk aandoen. Er moet een afvalontvangst- en verwerkingsplan met een omschrijving van de behoeften en de voorschriften voor de faciliteiten worden opgesteld, waarin rekening gehouden kan worden met de regionale context;
- b) elk schip dat een haven van de Gemeenschap aandoet, moet zijn scheepsafval in die haven afgeven, tenzij het genoeg eigen afvalopslagcapaciteit heeft om het in een volgende haven af te geven;
- c) de kosten van havenontvangstfaciliteiten worden gedekt door een bijdrage te vragen van de schepen. Het kostendekkingssysteem mag geen stimulans zijn om het afval op zee te lozen. Het omvat een vaste component van een niet-specifieke bijdrage en een facultatieve variabele bijdrage in verband met de hoeveelheid en het soort afval dat wordt afgeleverd;
- d) de lidstaten doen de richtlijn 24 maanden na de bekendmaking ervan in het Publicatieblad in werking treden. Zij zorgen voor een passend administratief kader voor de naleving en de controle.

⁽¹⁾ PB C 271 van 31.8.1998, blz. 79.

⁽²⁾ PB C 148 van 28.5.1999, blz. 7.

⁽³⁾ PB C 150 van 28.5.1999, blz. 432.

⁽⁴⁾ PB C 138 van 18.5.1999, blz. 12.

⁽⁵⁾ PB C 198 van 14.7.1999, blz. 27.

⁽⁶⁾ Internationaal Verdrag van 1973 ter voorkoming van verontreiniging door schepen en het bijbehorende Protocol van 1978.

IV. MOTIVERING VAN DE RAAD

De Raad heeft zich bij de bespreking van het Commissievoorstel laten inspireren door het advies van andere communautaire instellingen, met name van het Europees Parlement. De Raad heeft ernaar gestreefd een algemeen aanvaardbaar evenwicht te vinden tussen de bescherming van het mariene milieu, het goed functioneren van het zeevervoer en de plaatselijke omstandigheden van elke haven. Daarbij zijn vooral de volgende punten van belang:

- a) Met betrekking tot de *passende havenontvangstfaciliteiten* is de Raad van mening dat met die faciliteiten ingespeeld moet kunnen worden op bijzondere plaatselijke omstandigheden. De door de Raad gewijzigde tekst bepaalt dat de lidstaten verantwoordelijk zijn voor de beschikbaarheid van de faciliteiten (d.w.z. vaste of mobiele inrichtingen) en dat voor de capaciteit van de faciliteiten rekening gehouden moet worden met de gemiddelde hoeveelheid afgeleverde afval, de operationele behoeften van de gebruikers, de geografische ligging van de haven (bij ruimtegebrek voor grote inrichtingen kan het afleveren van afval in grotere naburige havens noodzakelijk zijn) en met de vrijstellingen van artikel 9 (vrijgestelde schepen kunnen de behoefte aan afvalontvangstfaciliteiten verminderen).
- b) Het gemeenschappelijk standpunt laat de lidstaten de vrijheid om de *afvalontvangst- en verwerkingsplannen*, na overleg met de betrokken partijen, aan de regionale context aan te passen, zodat de middelen zo efficiënt mogelijk besteed kunnen worden.
- c) Wat de *regeling voor de afgifte van afval* betreft, tracht de tekst de vaarbewegingen te vergemakkelijken en de administratieve lasten in havens te verminderen door te bepalen dat de schepen de haven zonder aparte toestemming kunnen verlaten, indien (behoudens de in artikel 11, lid 2, bedoelde controle) het in bijlage II bij de richtlijn bedoelde formulier duidelijk aantoont dat er voldoende opslagcapaciteit beschikbaar is. Tegelijkertijd is de tekst aangescherpt uit het oogpunt van de bescherming van het mariene milieu. In het Commissievoorstel hoefden de schepen hun afval niet af te geven als er voldoende opslagcapaciteit was voor de voorgenomen reis, maar in artikel 7 van het gemeenschappelijk standpunt is toegevoegd dat het schip voldoende aparte opslagcapaciteit moet hebben voor het afval dat reeds aan boord is én voor het afval dat geproduceerd zal worden voordat de haven bereikt wordt waar het afval afgegeven zal worden. Bovendien is in het gemeenschappelijk standpunt toegevoegd dat de havenstaat moet ingrijpen als de beoogde haven van afgifte niet bekend is of geen passende ontvangstfaciliteiten heeft, zodat het gevaar bestaat dat het afval op zee geloosd wordt.
- d) *Het bijdragesysteem* (artikel 8) is gewijzigd, opdat de lidstaten rekening kunnen houden met hun plaatselijke maritieme tradities, waarbij zij ervoor moeten zorgen dat die tradities geen beletsel vormen voor de bescherming van het milieu.

In het gemeenschappelijk standpunt is gestreefd naar een evenwicht tussen de niet-specifieke bijdrage en de directe bijdrage; de lidstaten en de havens mogen de bijdragenstructuur aanpassen aan hun bijzondere omstandigheden, maar ze moeten ervoor zorgen dat de schepen er niet toe aangezet worden hun afval op zee te lozen. Enerzijds legt het gemeenschappelijk standpunt alle schepen een vaste bijdrage op ter dekking van de kosten van de havenontvangstfaciliteiten, of zij die nu gebruiken of niet. Anderzijds biedt het de mogelijkheid om de verhouding tussen de verplichte niet-specifieke bijdrage en de facultatieve directe bijdrage zodanig aan te passen aan de andere kenmerken van de havenbijdragen, de faciliteiten van de haven of andere aspecten dat de bijdragen nog steeds een stimulans vormen om het afval in een haven af te leveren in plaats van het op zee te lozen.

Voor deze aanpak is echter een openbare verklaring van de Raad en de Commissie nodig, waarin wordt gesteld dat de Commissie een voorstel tot wijziging van de richtlijn zal indienen als de verschillen tussen de kostendekkingssystemen nadelige effecten hebben op het mariene milieu of de afvalstromen.

V. ANDERE OVERWEGINGEN

- a) De Raad heeft ingevoerd dat er meer rekening gehouden wordt met *internationale verdragen*:
- het gemeenschappelijk standpunt bepaalt dat de afgiftevoorschriften van de richtlijn strengere, overeenkomstig het internationale recht aangenomen afgiftevoorschriften onverlet laten (artikel 7, lid 3). Daardoor kunnen de betrokken lidstaten regionale verdragen zoals het Verdrag ter bescherming van het mariene milieu in het Oostzeegebied⁽¹⁾, waarbij de Gemeenschap partij is, uitvoeren zonder dat die regionale verdragen op de gehele Gemeenschap hoeven te worden toegepast;
  - aangezien de Raad van oordeel is dat *sanitair afval* ook onder de richtlijn moet vallen, zodra bijlage IV van Marpol inzake sanitair afval van kracht geworden is, heeft hij artikel 16 in zoverre aangevuld dat de richtlijn twaalf maanden na de inwerkingtreding van die bijlage automatisch van toepassing wordt op sanitair afval, zonder dat daar andere tijdrovende maatregelen voor nodig zijn.
- b) De Raad heeft ernaar gestreefd *administratieve rompslomp* te voorkomen die niet in verhouding staat tot de doelstellingen:
- ten aanzien van artikel 6, lid 1, handhaaft het gemeenschappelijk standpunt het Commissievoorstel dat de lidstaten de autoriteit of instantie aanwijzen waaraan het schip moet melden dat het afval wil afleveren. Toegevoegd wordt dat wanneer de lidstaat daarvoor de exploitant van de faciliteit aanwijst, deze de informatie aan de desbetreffende autoriteit moet doorgeven;
  - in artikel 6, lid 2, wordt gespecificeerd dat de informatie tot de volgende aanloophaven aan boord bewaard moet worden;
  - artikel 9, lid 2, van het gemeenschappelijk standpunt bepaalt dat de Commissie slechts „geregeld” van vrijstellingen in kennis moet worden gesteld;
  - de lidstaten en de Commissie zijn overeengekomen om samen gemeenschappelijke criteria op te stellen om te bepalen welke milieuvriendelijke schepen voor lagere bijdragen in aanmerking komen.
- c) De Raad heeft rekening gehouden met de *specifieke kenmerken van bepaalde soorten schepen*:
- de lidstaten kwamen overeen bij de aanneming van de richtlijn een openbare verklaring af te leggen die geïnspireerd is op artikel 3, lid 3, van Marpol, waarin staat dat zij ervoor zullen zorgen dat *schepen die niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn vallen*, zoals oorlogsschepen en andere schepen die staatsimmunititeit genieten, voorzover redelijk en uitvoerbaar, in overeenstemming met deze richtlijn zullen opereren;
  - de Raad wijzigde de artikelen 3 en 11 van het Commissievoorstel om duidelijk te maken dat de richtlijn en de algemene nalevingsbepaling ook van toepassing zijn op *vissersvaartuigen en pleziervaartuigen*. De Raad nam wel het Commissievoorstel over dat die schepen vrijgesteld zijn van de aanmeldingsplicht, de prioritaire inspecties bij ontbrekende of verdachte aanmeldingen, de havenstaatcontrole en de vasthouding in de volgende aanloophaven als omschreven in artikel 6 en artikel 11, lid 2: vissersvaartuigen doen gewoonlijk alleen hun thuishaven aan, die hun reisschema's kent, gewend is hun afval zonder aanmelding vooraf te ontvangen wanneer zij van zee terugkeren, en speciale controleapparatuur voor vissersvaartuigen heeft. Bovendien is Richtlijn 95/21/EG inzake de havenstaatcontrole niet van toepassing op vissersvaartuigen en pleziervaartuigen. Zoals in artikel 11, lid 3, is aangegeven, moeten de lidstaten daarvoor andere soorten inspecties en controles invoeren.

Er zij tevens op gewezen dat visfabrieksschepen die geen vis vangen niet beschouwd moeten worden als vissersvaartuigen in de zin van de ontwerprichtlijn en daarom onderworpen zijn aan alle voorschriften van de artikelen 6 en 11 inzake voorafgaande aanmelding en naleving.

⁽¹⁾ PB L 73 van 16.3.1994, blz. 1 en 19.

- d) De Raad heeft gestreefd naar een adequate naleving van de richtlijn:
- voor schepen die de richtlijn overtreden hebben, handhaaft het gemeenschappelijk standpunt, in artikel 11, de voorgestelde sancties van artikel 13 en het onderzoek naar eventuele overtredingen van het schip, maar voegt het daaraan toe dat het schip tijdens dat onderzoek de haven niet mag verlaten. In het gemeenschappelijk standpunt is wel het verbod geschrapt om het schip te laden of te lossen, omdat de eigenaar van de lading ten onrechte daardoor gedupeerd zou worden, alsmede de „uitgebreidere inspecties” in het kader van de richtlijn inzake de havenstaatcontrole, omdat die alleen betrekking hebben op de veiligheid;
  - in het gemeenschappelijk standpunt is punt g) (schadeloosstelling van schepen die onnodig oponthoud hebben opgelopen) van artikel 12, lid 1, geschrapt, omdat het de uitgebreide wetgeving in alle lidstaten inzake contractuele en wettelijke aansprakelijkheid zou kunnen doorkruisen.
- e) De Raad heeft veel aandacht besteed aan de verbetering van de *technische kwaliteit* en de juridische duidelijkheid van de bepalingen:
- de overwegingen zijn geactualiseerd en gestroomlijnd; herhalingen van artikelen zijn vermeden;
  - de definities van schip, havenontvangstfaciliteit en haven zijn verbeterd (zie artikel 2);
  - artikel 14 is aangepast aan Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden⁽¹⁾;
  - de indeling van het formulier in bijlage II is verbeterd.

VI. AMENDEMENTEN VAN HET EUROPEES PARLEMENT

1. De Raad nam inhoudelijk elf van de 18 amendementen van het Europees Parlement over, meestal in de vorm van het gewijzigde Commissievoorstel:
- amendement nr. 1 betreffende de vijfde overweging (nieuwe achtste overweging) in verband met Helcom werd aangenomen in de versie van het gewijzigde Commissievoorstel;
  - de amendementen nrs. 3 en 16 betreffende milieuvriendelijke schepen werden aanvaard via de in punt V, onder b), vierde streepje, bedoelde verklaring. De Raad kon echter niet instemmen met een gecompliceerd administratief systeem voor de classificatie van individuele schepen;
  - amendement nr. 4 betreffende de evaluatie van de richtlijn werd opgenomen in overweging 19 van het gemeenschappelijk standpunt;
  - amendement nr. 5 betreffende vrijgestelde schepen werd aanvaard via de hierboven in punt V, onder c), eerste streepje, bedoelde verklaring;
  - amendement nr. 6 betreffende de goedkeuring van de afvalontvangstplannen werd in artikel 5, lid 2, ingevoegd;
  - amendement nr. 9 betreffende de bijdragen werd aanvaard in de vorm van een verklaring van de Raad en de Commissie (zie hierboven punt IV, onder d));

⁽¹⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

- amendement nr. 12 betreffende de inspecties werd overgenomen in artikel 11, lid 2, onder d) (zie punt V, onder d), eerste streepje);
- amendement nr. 14 (Verdrag van Helsinki) werd aanvaard via de wijziging van artikel 7, lid 3 (zie punt V, onder a), eerste streepje);
- amendement nr. 17 werd aanvaard door middel van de uitgestelde toepassing van de richtlijn inzake sanitair afval (artikel 16, lid 1) en van een meer gedetailleerde redactie van artikel 4 over de afvalontvangstfaciliteiten (zie punt V, onder a), tweede streepje);
- amendement nr. 18 werd aanvaard in de technisch verbeterde versie die de Commissie heeft voorgesteld.

2. De Raad heeft de volgende amendementen afgewezen:

- a) *Amendement nr. 2 betreffende overweging 15 (overweging 12 van het gemeenschappelijk standpunt). Amendement nr. 7 (eerste gedeelte) betreffende artikel 6, lid 1. Amendement nr. 13 betreffende artikel 11, lid 4 (nieuw artikel 11, lid 3)*

De Raad vindt dat vissersvaartuigen vanwege hun kenmerken niet onderworpen moeten worden aan de aanmeldingsplicht en de speciale nalevingseisen van artikel 6 en artikel 11, lid 2 (zie punt V, onder c), tweede streepje).

- b) *Amendement nr. 7, tweede gedeelte (artikel 6, lid 1): doorsturen van de informatie in verband met de aanmelding*

Om de administratieve rompslomp zoveel mogelijk te beperken, handhaaft de Raad liever de bepaling dat hetzij de havenautoriteit, hetzij een andere relevante instantie geïnformeerd moet worden, die de informatie onderling moeten uitwisselen (zie punt V, onder b), eerste streepje).

- c) *Amendement nr. 8 betreffende artikel 8: de bijdragen voor scheepsafval*

In dit artikel moest de Raad verschillende belangen met elkaar verzoenen. Zoals hierboven in punt IV, onder d), uiteengezet is, wordt de lidstaten verzocht de vaste component van de bijdragen voor de afvalontvangst zodanig vast te stellen dat de schepen, rekening houdend met andere kenmerken van de haven, toch gestimuleerd worden hun afval in de haven af te leveren.

- d) *Amendement nr. 10 betreffende een nieuw artikel 9, lid 2 bis: afvalbeheerregelingen met derde landen*

De Raad is van mening dat het invoegen in de richtlijn van een verbintenis om een gemeenschappelijk beleid voor afvalbeheerregelingen met derde landen uit te werken wel wenselijk is, maar een zorgvuldig onderzoek naar de toepassing van de richtlijn in de praktijk vereist. Niettemin heeft de Raad in artikel 7, lid 2, een bepaling opgenomen dat de lidstaten moeten ingrijpen (bijvoorbeeld door te eisen dat al het aan boord resterende afval afgegeven wordt), indien er goede redenen zijn om aan te nemen dat het schip van plan is zijn afval af te geven in een haven die geen adequate ontvangstfaciliteiten heeft. Aangezien de havens in de Gemeenschap in beginsel met adequate faciliteiten uitgerust zullen worden, heeft een dergelijke bepaling hoofdzakelijk betrekking op havens in derde landen.

- e) *Amendement nr. 11: het percentage schepen dat gecontroleerd moet worden (artikel 11, lid 1)*

De Raad denkt dat de toevoeging van de eis van 25 % controles een te zware last op de schouder van de autoriteiten van de havenstaat zou leggen. Bovendien is de Raad van mening dat het Commissievoorstel reeds genoeg garanties biedt door het voorschrijven van voldoende inspecties, van specifieke inspecties in verdachte gevallen en van inspecties in het kader van Richtlijn 95/21/EG, waarin reeds wordt bepaald dat 25 % van de schepen die een haven aandoen, gecontroleerd moet worden.

f) *Amendement nr. 15: de nadere bepalingen voor het informatiesysteem (artikel 12, lid 3)*

Volgens de Raad moeten de nadere bepalingen voor het informatiesysteem niet in de richtlijn gespecificeerd worden, omdat die het best uitgewerkt kunnen worden door de deskundigen in het kader van de samenwerking tussen de lidstaten en de Commissie bij de uitvoering van de richtlijn.

VII. BESLUIT

De Raad heeft in zijn gemeenschappelijk standpunt getracht tot een algemeen aanvaardbaar evenwicht te komen tussen de bescherming van het mariene milieu, het goed functioneren van het zeevervoer en de plaatselijke omstandigheden van elke haven. Daarbij heeft de Raad zorgvuldig rekening gehouden met de adviezen van de verschillende communautaire instellingen.
